

SECTIO III.

Quam sit durabilis seu permanens hæc jurisdictione delegata.

1. Jurisdictione delegata potest revocari a delegante. — Agimus de hac jurisdictione in ordine ad confessiones ex materia necessaria, et extra articulum mortis, ut excludamus duos singulares casus in duabus sectionibus sequentibus tractandos. De hac ergo jurisdictione certum est posse revocari a delegante, et tunc non amplius durare; quia est veluti participatio quædam jurisdictionis ejus, existens, ut sic dicam, in alieno subiecto, et ideo moraliter semper pendet a delegante in conservari, saltem quoad hoc, ut si positive revocetur, revera auferatur. Nam qui jurisdictionem delegat, non omnino transfert illius dominium in alium, et a se illud abdicat, sed solum concedit usum talis jurisdictionis, qui semper pendet ex voluntate prioris domini. Quæ doctrina est indubitate ex toto articulo de officio delegati, et communis omnium sententia.

2. Delegatio durat ad tempus fixum. — *Dificultas.* — Solvitur. — Atque hinc secundo certum est, quoties delegatio fit ad præfixum tempus, pro illo durare, si non revocetur; illo autem finito, ipso facto cessare, quia a principio, et in ipsam concessionem facta est revocatio pro illo puncto, vel potius non est facta concessio pro toto tempore post illud punctum; quia gratia vel facultas non excedit voluntatem concedentis, nec voluntas operatur amplius, quam per verba explicetur; si ergo concessio tantum fit usque ad tale tempus, illo finito, extinguitur, quia pro toto sequenti tempore facta non est. Sicut, si concessio fit ad actum limitatum, vel ad materiam determinatam, ultra eam non extenditur, propter rationem factam, quæ eodem modo locum habet in præsenti. Difficultas ergo superest, quando delegatio indefinite fit absque temporis limitatione, an semper duret, quamdiu expresse non revocatur. In quarto loco est etiam certum, quamdiu vivit is qui delegavit, durare hanc jurisdictionem in delegato quamdiu non revocatur; supponimus autem vivere personam delegati, quia alias constat, corruptis nobis, desinere esse ea quæ sunt in nobis. Ratio est clara, quia jurisdictione hæc non pendet ex actuali influxu, et voluntate continua ipsius delegantis phisice, ut sic dicam; sed solum ex

voluntate semel habita moraliter permanente; censetur autem moraliter durare quamdiu retractata non est; et ideo datur hæc jurisdictione durabiliter et permanenter ex vi prioris concessionis, donec retractetur, alias moraliter nullius esset utilitatis, nec sciri posset quantum duret, quando indefinite, et sine temporis limitatione conceditur. Advertere autem oportet, hic nunquam excludi superioris voluntatem, sed supponi potius, consentanea ad ea quæ paulo antea dicebamus in superiori sectione; quia non solum ipse delegans, sed etiam superior ejus potest jurisdictionem ab ipso delegatam revocare, quia multo magis ab ipso pendet, et quia ipse potest efficaciter prohibere inferiori suo, ne huic, vel illi personæ suam jurisdictionem committat, et irritare concessionem, si fiat; nam est superior pastor, cui hæc jurisdictione principaliter commissa est.

3. Differentia inter delegantem et ejus superiorum. — Cum ergo dicimus, jurisdictionem hanc delegatam durare quamdiu non revocatur a delegante, a fortiori intelligimus, neque ab aliquo superiore ipsius delegantis. Quanquam in hoc notari potest nonnulla differentia; nam is qui delegavit, suo arbitrio sine alia causa potest revocare, non solum valide, sed etiam licite, per se loquendo, quia utitur jure suo, et quasi re propria; superior autem non potest revocare delegationem factam ab inferiore, sine aliqua rationabili causa, idque non tam propter jus acquisitum a delegato, quam propter jus ipsius delegantis, quod habet ex vi sua jurisdictionis ordinariæ, quod habet ad committendam illam alteri; nec potest hoc usu privari sine rationabili causa. Imo, si evidenter sit injusta revocatio, videri potest nulla, quia est privare alterum rationabiliter invitum re sua; sicut superior si velit suspendere subditum a suo munere injuste et sine ulla causa, non poterit, neque aliquid valide efficiet. Quæ ratio probabilis est in Episcopis, quia potestatem habent communis iuri magis addictam. At si Summus Pontifex id faciat, factum tenebit, propter dependentiam, quam, habent ab illo omnes inferiores in jurisdictione, quia omnes ab illo, et per illum eam recipiunt.

4. Dubium. — Ratio dubitandi. — Respondetur dubio. — Superest ergo difficultas, an per mortem, vel mutationem, aut suspensionem delegantis cesseret hæc jurisdictione in delegato, vel ea non obstante, permaneat. Et ratio dubitandi est, quia in universum jurisdictionis

tio delegata amittitur per mortem concedentis, si causa nondum erat inchoata, ut constat ex c. *Licet*, et c. *Gratum*, et c. *Relatum*, de Officio delegat. Et ratio est, quia delegatus moraliter censetur habere unam et eamdem jurisdictionem cum delegante cuius vices gerit, et ideo si in delegante cessat, consequenter videtur cessare in delegato. In contrarium vero esse videtur consuetudo, quantum spectat ad forum poenitentia. Igitur, ut hanc rem explicemus, distinguere oportet tres judices ordinarios in hoc foro supra numeratos, Summum Pontificem, Episcopum et parochum; et de singulis sigillatim dicere.

5. Papam posse delegare jurisdictionem perpetuam. — Prima sententia. — De Episcopis res est magis dubia, et controversa. Multi enim censent jurisdictionem hanc delegatam ab Episcopo ipso factam cessare per mortem ejus. Ita tenet Palud., d. 47, q. 4, n. 25; quamvis enim videatur loqui generaliter de jurisdictione delegata, tamen ex declaratione, et aliis quæ subjungit, constat non loqui de Summo Pontifice, sed de inferioribus pastoribus. Et eum sequuntur Anton., 3 p., tit. 47, c. 9, et Sylvest., verb. *Confessor*, 1, q. 9. Qui tamen solum fundantur in juribus supra citatis, qui dicunt, re integra existente, delegatum amittere jurisdictionem per mortem delegantis. Unde aiunt, Poenitentiarium Episcopi, seu sacerdotem habentem ab Episcopo delegatam jurisdictionem, posse post mortem ejus absolvere a peccatis, quorum confessionem ante mortem ejus audierat, vel, si solum audierat partem confessionis vivente Episcopo, posse post mortem ejus illam perficere, et absolvere; quia causa jam erat inchoata. Et de his casibus et similibus nullum est dubium; sunt tamen rarissimi et extraordinarii, et ideo satis mihi est creditu difficile, distinctionem illam de causa integra vel inchoata procedere etiam in hoc foro, juxta mentem Pontificis in citatis juribus. Nihilominus tamen dicti auctores ita illam intelligent vel accommodant, et ideo negant posse hujusmodi sacerdotem post mortem Episcopi denuo audiire totam aliquam confessionem, vel absolvere. Et ratio reddi potest, quia Episcopus non est supremus pastor, ut possit modum aut formam ponere in hujusmodi delegatione, aut oves suas committere pro toto tempore quo voluerit; ergo ad summum potest committere pro tempore, quo ipse fuerit pastor, et non ultra, nisi juxta formam praescriptam a jure, sciens, et quod causas inchoa-

tas. Et confirmatur, quia vicarius Episcopi ipso facto cessat ad mortem ejus, ut constat ex usu, cuius ratio non est alia, nisi, quia habet jurisdictionem ab Episcopo participatam, et consequenter pendentem ab illo; ergo idem erit de quolibet delegato in hoc foro, quia in illo est tanquam vicarius quidam, qui vices Episcopi gerit.

7. *Sententia Navarri probatur.* — Nihilominus contraria sententiam indicat Navarrus in cap. *Placuit*, de *Poenit.*, d. 6, n. 161 et sequentibus; quamvis enim non loquatur de jurisdictione directe delegata sacerdoti, sed de facultate data poenitenti ad eligendum confessorem, tamen vel est eadem utriusque ratio, quia haec duæ concessiones ad eundem finem tendunt, et in re eundem effectum habent, quamvis diversis viis, vel certe minor est in presenti dubio difficultas, quia in praesenti casu jurisdictione jam est data sacerdoti; in alio vero casu non datur, donec actu elegatur; facilius autem permanet, quod datum jam est, quam de novo detur, quod datum non erat. Fundamentum Navarri præcipuum est supra tactum, quia delegatio hujus jurisdictionis non est pensanda per regulas iustitiae, ut sic dicam, sed gratia; regula autem gratiarum est, ut non expiret per mortem concedentis, ut in superiori punto allegatum est.

8. *Objectio.* — *Decisio.* — Dicit fortasse aliquis, gratiam alicui factam in ipsiusmet favorem non cessare per mortem concedentis; gratiam vero factam uni in favorem alterius cessare per mortem concedentis, juxta cap. *Is cui*, de *Præbend.*, in 6; haec autem jurisdictione datur sacerdoti non in favorem ejus, sed in favorem penitentium, et ideo non videtur in illius concessione procedere dicta regula. Respondetur, licet verum sit hanc jurisdictionem delegari sacerdotibus in favorem penitentium, tamen etiam esse magnum favorem et gratiam factam sacerdoti. Et per se loquendo, est favor quidam, qui nulli est odiosus, et omnibus est favorabilis; ergo merito computatur inter gratias, quae favorabili modo interpretandæ sunt. Magis vero obstat potest huic fundamento, quia iura, quae ad illud principium confirmandum ciantur, loquuntur de gratia facta ab Apostolica Sede, ut patet expresse in dicto c. *Si super gratia*, et dict. c. *Si cui*, quod potest in illa esse speciale, tum quia favor supremi Principis amplissime intelligendus est, ut habetur in jure; tum etiam quia ob supre-

mam potestatem facilius potest perpetua privilegia concedere; et ideo haec regula juris communis non videtur recte applicari ad Episcopos. Aliunde autem non videntur ipsi propria et sola auctoritate sua posse committere jurisdictionem duraturam post mortem suam; et ideo in illis parum efficax videtur fundamentum illud.

9. *Sententia Navarri probatur.* — Nihilominus tamen satis probabilem censeo sententiam Navarri, tum quia fundamentum ejus aliquam probabilitatem habet, quia, licet iura illa loquuntur de gratia facta a Pontifice, tamen non excludunt alias, et ideo ex similitudine rationis, probabilis conjectura inde sumi potest; tum etiam quia non videtur hoc excedere Episcoporum potestatem; unde, cum alias hoc non sit eis prohibitum aliquo jure, integrum jus habent ad concedendam jurisdictionem hoc modo duraturam, si voluerint. Neque in hoc aliquid facient, quod derogent juri suorum successorum; quia satis illis est, quod possunt has concessiones revocare, et quandiu non revocant, videntur tacite eas admittere. Et aliunde multa incommoda sequi possent, si per mortem Episcopi ipso facto cessaret tota haec jurisdictione delegata in toto Episcopatu; nam inde moraliter sequeretur, ut multæ fierent confessiones invalidæ, et sine jurisdictione, interim dum Episcopi mors omnibus innotescit.

10. *Probatur ex consuetudine.* — Atque hinc fortasse (quod me maxime movet) videtur consuetudine receptum, ut mortuo Episcopo, haec jurisdictione durare censeatur, donec a Capitulo vel successore revocetur. Atque ita existimo posse in præsecuri observari, sive hoc sit, quia delegatio Episcopi, ut ab ipso facta est, durat; sive quia per tacitam concessionem Capituli vel successoris continuatur, quod ad rem moralem parum refert. Unde etiam constat, idem esse dictum, quæcumque ratione Episcopus privetur Episcopatu, sive deponatur, sive ipse cedat, aut renunciet, sive alio transferatur; nam quantum ad præsens attinet, eadem est ratio in omnibus his casibus; illa enim diversitas materialis est; formale autem est, quod suam jurisdictionem amittat.

11. Rursus a fortiori idem erit, si Episcopus excommunicetur, aut suspendatur, quod in hoc casu admittit Paludanus supra, quia tunc Episcopus non privatur omnino jurisdictione, sed tantum impeditur ab usu ejus; quod non videtur referre, ut delegatu suti possit

jurisdictione, quæ in ipso manet; quod quidem verissimum est, supposito quod maneat; hoc autem ex aliis principiis positis probandum est; nam in jurisdictione fori contentiosi aliter sentiendum est, ut infra notabimus in materia de Censuris¹. Hic autem observare oportet, aliter loquendum esse, si suspensio vel excommunicatio Episcopi antecedat delegationem, vel sequatur; nam, si antecedat, delegatio est nulla, quia delegatio est actus jurisdictionis, ut per se constat, et sumitur ex c. 1 de Offic. Ordin.; excommunicatus autem caret usu jurisdictionis, et ideo talis actus nullus est. Quod recte notavit Paludanus supra; male autem addit, non esse eamdem rationem de inferiore delegante, ut est parochus; nam est eadem de his ratio, ut in sequenti disputatione iterum occurret. At vero si delegatio prius facta est, et postea subsecuta est delegantis excommunicatio, procedunt quæ dicta sunt.

12. Ultimo loco dicendum est de parocho, qui delegavit jurisdictionem suam assumendo aliquem in vicarium, seu coadjutorem suum propria auctoritate absque approbatione vele confirmatione Episcopi. De quo esse possunt eadem rationes dubitandi pro utraque parte. In quo censeo consulendam esse consuetudinem; nam videtur hoc pendere ex voluntate Episcoporum tacita vel expressa.

SECTIO IV.

Utrum in articulo mortis quilibet sacerdos habeat jurisdictionem delegatam in hoc foro.

1. *In articulo mortis quilibet sacerdos habet jurisdictionem.* — *Responsio certa et communis est, in articulo mortis, si vera interveniat necessitas ministri, quemlibet sacerdotem habere jurisdictionem ad absolvendum in hoc foro; ideoque et valide, et lice posse hoc sacramentum administrari.* Haec assertio sumitur ex Concilio Tridentino, sess. 14, c. 7, et habetur ex antiqua traditione, quæ sumitur ex multis decretis, 26, q. 6, c. *De his*, et sequentibus, fuitque communis Theologorum in 4, ubi D. Thom., d. 19, q. 1, art. 3, q. 1, et alios statim referemus.

2. *Quæ debeat esse penitentis necessitas.* — Tria vero circa hanc veritatem explicanda sunt. Primum, quæ esse debeat necessitas penitentis, et præsertim quæ solet, an suf-

¹ Vide Ugolin., lib. de Censur., tab. 1, c. 10, parag. 2, n. 4, in fin.

4. *Quæ debeat esse necessitas sacerdotis.* — Secundo explicandum est, an haec necessitas consideranda etiam sit ex parte sacerdotis.

Ad quod respondetur affirmando. Necessitas autem ex parte sacerdotis est, ut non sit alius, ad quem ex officio vel delegatione tale munus pertineat. Quapropter, si adsit parochus, verbi gratia, vel alius qui habeat jurisdictionem, non potest simplex sacerdos absolvere, quia jam non est articulus necessitatis comparatione illius, ut per se constat, et sumitur a simili ex c. *Presbyter.*, 26, q. 6, in illo verbo: *Nisi absente Episcopo extrema necessitas cogat.* Et eadem ratione censeo, nunc sacerdotem non expositum non posse in eo casu absolvere, si adsit approbatus, qui possit et velit id facere, etiamsi aliqui jurisdictionem non habeat, ut esset, verbi gratia, parochus alienus. Ratio est, quia decretum Tridentini etiam tunc obligat, cum revera, et omnibus pensatis nulla sit necessitas exceptionis. Simili etiam ratione existimo, si adsit sacerdos excommunicatus vitandus, seu suspensus, aut precisus, non posse absolvere, si adsit simplex sacerdos toleratus, etiam si antea jurisdictionem non haberet. Ratio est, quia illi omnes sunt per Ecclesiam privati omnino hoc ministerio generaliter, et consequenter sine exceptione, nisi in easu necessitatis extremæ; jam vero ille casus non est hujusmodi, ut declaratum est.

5. *Questio.* — *Solvitur.* — Hic vero occurbat questio, an isti omnes precisi, seu non tolerati sacerdotes, etiam degradati, vel haeretici, possint in articulo mortis absolvere, quando non est alius; non enim defuerunt viri graves qui hoc negaverint. Verumtamen, quia quæstio pertinet ad materiam de Censuris, illam ibi tractabo, agens de excommunicatione, et nonnulla disputavi superiori tomo, disput. 64 et 65. Et breviter affirmo omnes hos posse. Ad quod sufficient verba Concilii Tridentini, dict. c. 7, in quibus distributiones sunt notandæ, scilicet, *quilibet penitens a quibusvis peccatis, a quounque sacerdote, etc.* Prima enim comprehendit omnes poenitentes, etiam excommunicatos, haereticos, etc.; et similiter secunda comprehendit omnia peccata affecta quacunque censura, sine exceptione; ergo et tertia similiter comprehendit omnes sacerdotes quacunque censura, vel culpa ligatos. Per hoc tamen non excluditur, quin ipse sacerdos teneatur quod in se est facere, ut digne ministret; quod faciet, si contritionem habeat, etiam si a censura absvolvi non possit. Quo etiam fit, ut poenitens in tali necessitate existens licite ab his sacramentum petat, quia petit rem, quam

licite illi possunt dare, etiamsi fortasse id facturi non sint, sed indigne sint administratur; hoc enim non imputabitur poenitenti, sed ipsis, ut constat ex generalibus principiis de scandalio. Unde non solum potest, sed etiam tenetur infirmus tunc confiteri tali ministro, per se loquendo, quia obligatur ex divino præcepto, quod potest commode implere; ergo tenetur. Item quia tenetur saluti sua providere, licet alius sua prava voluntate peccaturus sit. Dico autem, *per se loquendo*, quia, si timeat aliquod majus nocumentum, ut si sacerdos sit haereticus, et timeat contagium, vel publicum scandalum, ea ratione excusari poterit, imo et ad illud vitandum obligari, de quo alias.

6. *Unde tunc habet sacerdos jurisdictionem.* — *Prima sententia, esse a jure divino.* — Tertium explicandum est, unde tunc habeat sacerdos jurisdictionem; nam quod habeat, certissimum est ex dictis de necessitate jurisdictionis ad conficiendum hoc sacramentum. Dicunt ergo aliqui, in eo casu speciali habere a jure divino. Ita Durand., d. 49, q. 2, ad 4; et Capreolus, ad 4 contra 3 conclus.; Palud., d. 20, q. 1, art. 3; Cano supra; Ruard., art. 3; et Armilla, verb. *Absolutio.* Fundamentum esse potest, quia perpetua Ecclesiæ traditio, cuius initium ignoratur, est signum juris divini, ex Augustino, lib. 4 de Baptismo, c. 24; hujusmodi autem est hec traditio. Item, quia non videtur Ecclesia habere potestatem ad hoc mutandum; talis enim potestas et usus non esset ad ædificationem, sed ad destructionem.

7. *Contraria sententia probatur.* — Contraria sententiam existimo veram, quam tenet D. Thomas, d. 49, q. 1, art. 3, et d. 20, q. 1, art. 1, q. 2; Bonaventura, dist. 19, art. 3, q. 1; Major, q. 1; Almainus, q. 1; Soto, distinet. 18, q. 4, art. 4; Ledesma, 2, p. 4, q. 21, art. 6, et q. 12, art. 1; Medina, Cod. de Confessione, quæst. de Alieno sine licentia proprii absolvente; Petrus Soto, lection. 5 de Confess.; Victoria, in Summ., n. 156; Covarruvias, qui alios refert dict. c. *Alma*, § 6, n. 8, p. 1. Et videri etiam potest Turrecremata, in Summa de Ecclesia, lib. 1, c. 98. Et insinuat a Concilio Tridentino supra, dicente: *Ne aliquis periret, custoditum semper in Ecclesia fuit, etc.* Ubi significat hanc traditionem ortam esse ab ipsa Ecclesia, et ad summum esse Apostolicam. Omnia etiam antiqua decreta, in quibus reservantur peccata cum hac exceptione, indicant esse Ecclesiæ

concessionem. Neque est aliud principium, unde oppositum colligatur. Nam in ordinatione nulla datur jurisdictione, ut supra dixi, neque ex alio loco habetur; nec etiam consuetudo sufficiens est indicium, quia, ut dixi, ad summum indicat Apostolicam traditionem, quæ non semper est de re instituta a Christo; neque aliud dicit Augustinus loco supra citato. Est etiam optima conjectura, quia si hoc esset de jure divino, omnes sacerdotes essent pares in illo articulo, neque posset unus privari tali jurisdictione, etiamsi esset copia alterius; neque tunc necessarium esset, expositum non exposito preferre, quia ad jurisdictionem divini juris non esset necessaria hominum approbatio, et ab hominibus instituta. Ex quo facile solvitur conjectura opposita; nam, licet semper futura esset in Ecclesia hæc concessio jurisdictionis, tamen, quia in illa servandus etiam erat ordo et modus, ideo actualis ipsa concessio non est immediate facta a Christo, sed suis Vicariis commissa, qui ex præcepto divino, imo etiam naturali charitatis, tenentur in hoc sufficienter providere necessitatibus fidelium.

8. *Jurisdictionem esse delegatam in illo articulo.* — Tandem ex his concluditur, jurisdictionem, quam sacerdotes omnes habent in illo articulo, esse delegatam. Patet, quia non est ordinaria ex munere alicujus beneficii, aut ex officio sacerdotis, ut sic, ut ex dictis constat; ergo est delegata, quia omnis jurisdictione in hoc foro, vel delegata est, vel ordinaria. Item est ex concessione Ecclesiæ tantum pro illa occasione; ergo est delegata. Est autem verisimile hanc delegationem cœpisse ab ipso Petro, et per tacitam concessionem Pontificum prius continuatam fuisse, postea vero per expressam in ipso jure, variis locis supra indicatis, et in c. *Ex cetero*, et in c. *Ea noscitur*, de Sentent. excommunicatione, c. *Pastoralis*, de Officio judic. ordin., cum aliis similibus. Ex quo etiam fit, ut hæc delegatio ex se perpetua sit, utpote a Summis Pontificebus facta, ideoque a nullo inferiori tolli, aut limitari possit, nisi a Summo Pontifice, a quo etiam nunquam revocabitur, quia esset intolerabilis error, quem nunquam Spiritus Sanctus in sua Ecclesia permittet. Denique hinc etiam constat, per confessionem factam in articulo mortis cuiusque sacerdoti, liberari hominem ab obligatione iterum confitendi illa peccata, per se loquendo. Patet, quia hæc delegatio est absoluta, ordinarie loquendo, quod addo propter

casus reservatos; de quibus est speciale dubium, an semper, vel saltem aliquando *absolutio* in illo articulo solum concedatur sub onere comparendi, si periculum evaserint, quod infra videbimus; hic autem casus specialis declarat, in reliquis concessionem esse absolutam, ideoque simpliciter hominem absolvit, et a tali onere liberari.

SECTIO V.

Utrum in confessione, quæ sit de solis venialibus peccatis, quilibet sacerdos sit sufficiens minister.

1. *Ratio dubitandi esse potest, quia in cap. Omnis utriusque sexus, absolute et sine limitatione dicitur, nullum posse ministrare hoc sacramentum, nisi sacerdotem proprium, vel alienum ex licentia proprii.* Propter quod Medina, dict. Cod., quæst. 40 de Confessione non necessitate sed voluntate facta, in dubium revocat, an simplices sacerdotes habeant hanc facultatem. Et Navarr. in cap. *Placuit*, n. 22, de Pœnit., d. 6, et in Summ., cap. 4, n. 5 et 6, significat incertam sibi esse talem concessionem, videtur magis incerta reddi post Concilium Tridentinum, saltem quoad sacerdotes non expositos. Et addi potest aliquinis ratio, quia, licet ad judicandum de venialibus non sit necessaria magna scientia, tamen ad discernenda venialia a mortalibus aliqua necessaria est; qui autem judicaturus est de venialibus sine potestate circa mortalib; necessitate est ut sciat discernere inter venialia et mortalib; hac ergo ratione posset in illo exigere approbatio.

2. *Ex Ecclesiæ consuetudine quilibet sacerdos potest absolvere.* — Nihilominus antiqui Doctores supponunt de hoc esse consuetudinem Ecclesiæ, ratione cuius cuiilibet sacerdoti non specialiter prohibito licitum est de venialibus absolvere; et c. *Omnis utriusque, ab omnibus intelligitur de confessione mortalium;* et est certum, quia agit de præcepto annuae confessionis, de cuius necessitate tandem sunt peccata mortalib; Et ita etiam tandem dixit Medina. Nec Navarrus ab hac recepta sententia discedere audet. Eamque sententia habere locum etiam post decretum Concilii Tridentini; nam illud in hac parte etiam intelligentem est quoad confessiones de mortalibus nunquam confessis, quia cætera non sunt materia necessaria confessionis.

3. *Difficultas de jurisdictione assignanda.* — *Prima opinio.* — *Reprobatur.* — Difficultas vero est in ratione, vel jurisdictione as-